

ΔΙΩΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

Δρόμοι
του
Καλοκαιριού

εκδόσεις
πηγή

τίτλος συγγράμματος
Δρόμοι του καλοκαιριού

συγγραφέας
Διώνη Ιωάννου

...

διεύθυνση έκδοσης
Βαλάντης Ναγκολούδης

σύμβουλος έκδοσης
Γιώργος Ιωαννίδης

atelier
Λυδία Χατζημάρκου,
Άρτεμις Χατζημάρκου

φιλολογική επιμέλεια
Χρύσα Βασιλείου

α΄ έκδοση Απρίλιος 2025
isbn 978-960-626-786-4

Εκδόσεις Πηγή A Pigi Publication
Θεσσαλονίκη - Αθήνα Thessaloniki - Athens

www.pigi.gr | 2311 27 28 03 | info@pigi.gr
Μέλος του Πρότυπου Ομίλου Πολιτισμού Πηγή

...

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού,
η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό
μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Στην Αγγελική.
Σε όσες και σε όσους τολμούν να ονειρεύονται,
ακόμα κι όταν έχουν χάσει τα φτερά τους.

Το παρόν έργο είναι εμπνευσμένο από πραγματικά γεγονότα, ωστόσο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις αξιοποιούνται από τη συγγραφέα στο πλαίσιο της μυθοπλαστικής τέχνης. Συνεπώς, οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα ή καταστάσεις ας εκληφθεί ως συμπτωματική και μόνο.

Α' ΜΕΡΟΣ

Στον δρόμο για τον παράδεισο

Ω σώμα του καλοκαιριού, γυμνό, καμένο
φαγωμένο από το λάδι κι από το αλάτι
σώμα του βράχου και ρίγος της καρδιάς.

Οδυσσέας Ελύτης, «Σώμα του καλοκαιριού»

Νίκη

Ουάου, καταπληκτικά! Ο Μάρκος θέλει να περάσουμε μαζί το καλοκαίρι! Δύο ολόκληρους μήνες! Για φαντάσου, μαζί όλο το υπόλοιπο καλοκαίρι! Ναι ρε, είναι καλοκαίρι. Η... εποχή! Και οι ανάσες του αέρα καυτές. Στα ρουθούνια μου φτάνουν οι γλυκές μυρωδιές απ' τα τριαντάφυλλα στις γλάστρες της βεράντας. Ε, κι η μοσχοβολιά απ' τα ροδάκινα στο πλαστικό μπολ πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Σώμα του καλοκαιριού! Γλυκό, μυρωδάτο! Έτσι όπως το δικό του σώμα; Ουάου, ανατριχιάζω. Αργά το βράδυ θα συναντηθούμε. Τέλειο;

Καλά, θα χορέψουμε και θα κουβεντιάσουμε όσο θέλουμε. Πολύ! Όσο γουστάρουμε! Αυτή κι αν είναι η σχέση!

«Κάθισε κάτω να ακούσεις. Πρέπει να μιλήσουμε!»

Ε όχι, ρε γαμώτο! Βρήκε την ώρα ν' αρχίσει τις εξυπνάδες της! Φλυαρίες και τέτοια. Όρεξη που την έχει! Τώρα; Τώρα που σκέφτομαι το καλοκαίρι μου;

«Λοιπόν, άκου με προσοχή!» λέει κι υψώνει το δάχτυλό της.

Τα μάτια της πετούν σπίθες. Διακρίνω τις γαλάζιες φλεβίτσες στο πρόσωπό της. Δέρμα κατάλευκο, σε καλή κατάστα-

ση για την ηλικία της. Χάρη στα αντηλιακά και στις αντιρυτιδικές κρέμες που χρησιμοποιεί καθημερινά.

Κάθεται σε μια πλαστική καρέκλα δίπλα μου, για να απολαύσει το παγωτό της. Και για να με ζαλίσει με τις «διαλέξεις» της. Τρώει το παγωτό της και μιλά με φωνή επιτηδευμένη και γλυκιά. Έτσι όπως συνηθίζει όταν έχουμε τα παράθυρα ανοιχτά. Μπροστά από το μπολ με τα φρούτα είναι ακουμπισμένα δυο βιβλία φιλοσοφίας. Μας τα έχει χαρίσει ένας γείτονας. Με το αριστερό της χέρι κρατά ανοιχτό το βιβλίο με το βυσσινί εξώφυλλο.

«Υπάρχουν πολλές δυνάμεις που περιορίζουν την ελευθερία μας. Από τα φυσικά φαινόμενα και τις ασθένειες μέχρι ένα σωρό τυράννους, εκμεταλλευτές, εκβιαστές, ποταπά ανθρωπάκια ή αλλιώς τέρατα»¹ συνεχίζει.

Λόγια φιλοσόφων, που της κρατούν συντροφιά όταν νιώθει μόνη. Ας τα κρατήσει για την πάρτη της! Δεν με ενδιαφέρουν! Θέλω την ησυχία μου! Και να βάλω κάτι στο στόμα μου. Το στομάχι μου γουργουρίζει. Ανοίγω το ψυγείο. Κοιτώ τα μπολ με τα περισσεύματα απ' το μεσημεριανό μας γεύμα. Έχει παστίτσιο, σαλάτα χωριάτικη και καρπούζι. Και κοτόπιτα από χτες. Δεν θέλω να φάω κάτι βαρύ. Ούτε καρπούζι, για να τρέχω στην τουαλέτα. Όσο για το παγωτό της, έχει αρκετές θερμίδες, αν και θα με δρόσιζε.

Ξαφνικά, η ζέστη είναι ανυπόφορη. Ο λαιμός μου έχει στεγνώσει και το κεφάλι μου βουίζει. Γιατί πρέπει να ακούω τις εξυπνάδες της; Πότε θα γλιτώσω το μαρτύριο; Μου τη δίνει να με πρήζει.

«Ε όχι, ρε μαμά! Πολύ πρήξιμο!» φωνάζω και σκουπίζω με την ανάστροφη της παλάμης μου τον ιδρώτα από το πρόσωπό μου. Εκείνη προσποιείται πως δεν ακούει. Μου λέει για

1. Φράσεις βασισμένες σε αντίστοιχες του Ισπανού φιλοσόφου Fernando Savater.

την ελευθερία, για τις επιθυμίες μας, για το πόσο αντιφατικές είναι. «Παράτα με!» φωνάζω θυμωμένη.

Μου τη δίνει που επιμένει να λέει τα δικά της. Συμβουλές, θεωρίες και τέτοια. Χαίρεται να μου τη σπάει. Δεν τη νοιάζει που ενοχλούμαι. Αυτή απολαμβάνει το παγωτό βανίλια με σιρόπι βύσσινο. Αν και της είχα ζητήσει να αγοράσει παγωτό με χαμηλά λιπαρά, πάλι με έγραψε. Ε, λοιπόν, χάρισμά της!

Έχω τσατιστεί από τη στάση της, από τις ξενέρωτες κουβέντες της. Από τα εκνευριστικά της σχόλια. Θυμός, ταραχή, πλήξη. Και βαρεμάρα. Κι αυτή να σφίγγει τα χείλη της και να ζαρώνει το μέτωπό της. Κι ούτε που νοιάζεται για το πώς νιώθω.

Γκρίνια. Πολλή. Και λόγια βαρετά.

Τώρα κάνει λόγο για τα δικά μου λάθη. Μετά για τα λάθη του πατέρα. Για τις ανοησίες του. Τέλος (κι αυτό είναι που με τρελαίνει!) για τα δικά της λάθη βρίσκει δικαιολογίες. «Όχι λάθη, αλλά αβλεψίες, χρυσό μου!» Παραλείψεις και λάθη. Δικά μου ή δικά τους; Και το παρελθόν ανάμεσά μας. Σαν πελώριο τέρας με τις μασέλες του ανοιχτές. Διάπλατα. Καταβροχθίζει το παρόν μας. Απειλεί το μέλλον μας. Ναι ρε, καμία συνεννόηση. Φταίει που μιλάμε άλλη γλώσσα;

Μου τη σπάνε οι μπουρδες της. Τσατίζομαι που μου υπενθυμίζει τις υποχρεώσεις μου, που μου φορτώνει τις φιλοδοξίες της. Εκνευρίζομαι με τα χαζοχαρούμενα όνειρά της. Και με τις υστερίες της. Ε, δεν την αντέχω! Πρέπει να βάλω ένα τέλος. Ένα τέλος! Να βρω τον δρόμο μου. Ελεύθερη. Μακριά της.

Της γυρνώ την πλάτη μου. Δεν θέλω να τη βλέπω. Ψάχνω στο ντουλάπι πάνω από το ψυγείο για το πακέτο με τις φρυγανιές.

«Άσε και λίγο παγωτό για αύριο! Θα παχύνεις. Και όχι τίποτα άλλο, δεν θα σε θέλει κι ο...»

Δεν ξεστομίζω άλλες λέξεις. Την έχει πιάσει πανικός. Κλείνει βιαστικά το παράθυρο της κουζίνας.

«Έπρεπε να το είχα κλείσει νωρίτερα» μουρμουρίζει και το σπρώχνει με δύναμη. «Δεν μπορείς να μιλάς πιο σιγά; Γιατί πρέπει να τσιρίζεις κάθε φορά που ανοίγεις το στόμα σου;»

Κλείνει και τα υπόλοιπα παράθυρα στο καθιστικό (γιατί φοβάται μην τυχόν και φτάσουν οι φωνές μας στα αυτιά των γειτόνων, που έχουν βγει στον δρόμο να ψωνίσουν φρούτα από έναν πλανόδιο πωλητή). Ύστερα, κάθεται να αποτελειώσει το παγωτό της. Και να με βασανίσει περισσότερο.

Αλείφω με γιαούρτι μερικές φρυγανιές. Γιαούρτι με χαμηλά λιπαρά. Και λίγο μέλι, για να αντέξω το βράδυ. Το ξενύχτι. Παρέα με το καλοκαίρι μου. Αυτή γκρινιάζει για τους βαθμούς μου, για την ανευθυνότητά μου. Τώρα, αλλάζει τον τόνο της φωνής της. Δεν μιλά γλυκά και επιτηδευμένα, έτσι όπως όταν διαβάζει φωναχτά ένα κείμενο ή όταν αναφέρει φράσεις από τα αγαπημένα της βιβλία. Μασά κάποιες απ' τις συλλαβές των λέξεων.

Παραπονιέται και πάλι για τον πατέρα, που έφτιαξε τη ζωή του και μας παράτησε. Μόνες κι έρημες. Κι αυτή πρέπει να τα βγάλει πέρα ολομόναχη. Να κάνει άνθρωπο ένα αγρίμι. Και δεν φτάνει που η ίδια έχει τόσες υποχρεώσεις, πνιγμένη στις δουλειές της (κι εννοεί: πρώτα-πρώτα το μεταπτυχιακό εξ αποστάσεως, ύστερα τις υπερωρίες στην εταιρεία και το μαγείρεμα και το πλύσιμο κτλ. κτλ.), αλλά ούτε ένα «ευχαριστώ», ούτε λίγη κατανόηση εκ μέρους μου.

«Με ζάλισες, ρε Μαρίνα! Δεν το καταλαβαίνεις;» ουρλιάζω και κάθομαι απέναντί της. «Θέλω να φάω με την ησυχία μου!»

«Πολλά θέλεις, αλλά τι κάνεις όλο αυτόν τον καιρό για να κερδίσεις τα θέλω σου; Το μέλλον σου;» τσιρίζει και τα μάτια της πετούν σπίθες.

Και καρφιά! Έτσι όπως κάθε φορά που θυμώνει.

«Τα πήρα στο κρανίο!» ουρλιάζω και σηκώνω το ένα μου χέρι να σκουπίσω τον ιδρώτα στο μέτωπό μου. Με το άλλο σπρώχνω το τραπέζι. Σηκώνομαι απότομα από την καρέ-

κλα, για να πετάξω τις φρυγανιές μου στο καλάθι με τα σκουπίδια.

Ε, δεν παλεύεται η κατάσταση! Μου την έχει δώσει για τα καλά και δεν θέλω να φάω. Μου κόπηκε η όρεξη. Μάλλον καλύτερα. Θα γλιτώσω από επιπλέον θερμίδες. Ναι, πρέπει να φύγω μακριά της. Να την παρατήσω. Να μην είμαστε μαζί. Ούτε στην κουζίνα ούτε στο καθιστικό. Πουθενά. Στο κάτω-κάτω, έχω μεγαλώσει, μπορώ να κάνω πολλά για τον εαυτό μου. Ε, κι αυτή ας μείνει μόνη της. «Ο παθός, μαθός», όπως λέει κι η ίδια.

Περπατώ με βήματα νευρικά, ξυπόλητη πάνω στα ζεστά πλακάκια του καθιστικού μας. Τραβώ στο δωμάτιό μου. Ανοίγω βιαστικά την πόρτα. Είναι βαμμένη με κόκκινη μπογιά. Μου θυμίζει τις κόκκινες πόρτες από τις αποθήκες στο σπίτι της Κλειώς. Μάλλον οι ιδιοκτήτες θα είχαν χρησιμοποιήσει το διαμέρισμά μας, πριν μας το νοικιάσουν, για αποθηκευτικό χώρο.

Τέτοιο αχούρι που διάλεξε να μείνουμε, λες και χάθηκε ένα διαμέρισμα της προκοπής! Αφού ήθελε να ξεσπιτωθούμε, να αφήσουμε τη βόλεψή μας στη Θεσσαλονίκη και να έρθουμε εδώ στο πουθενά, γιατί δεν φρόντισε να βρει κάτι καλύτερο, ρε γαμώτο;

Δεν βαριέσαι, λέω από μέσα μου, τι κάθομαι και σκέφτομαι, αφού σε λίγες μέρες θα έχω φύγει. Ας είναι καλά ο δικός μου και οι φίλοι του, που με σώζουν από όλα αυτά που τραβάω μαζί της. Το καλοκαίρι μου, το καταφύγιό μου.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Και κλείνω πίσω μου, κοπανώντας, την πόρτα του δωματίου μου.

Νίκη

Ουφ, μ' έπρηξε! Με κούρασε πολύ. Με τα λόγια της, με το βλέμμα της. Το ψυχρό φως απ' τα γαλαζοπράσινα μάτια της. Κι όμως, δεν λέω, τα μάτια της είναι... Ουάου, υπέροχα! Σαν δυο κομμάτια χρωματιστού πάγου. Σαν το βλέμμα κάποιου άγριου αιλουροειδούς. Μακάρι να είχα κληρονομήσει το χρώμα των ματιών της!

Αλλά αυτή στην κοσμάρα της. «Σημασία δεν έχει η εξωτερική εμφάνιση» επιμένει κάθε φορά που παραπονιέμαι για το σώμα μου ή για άσχημα χαρακτηριστικά του προσώπου μου «μόνο ο εσωτερικός μας κόσμος, και προπαντός το μυαλό μας, ο νους μας». Συχνά το βλέμμα της καρφώνεται στο μονόγραμμα που έχω κρεμασμένο στον λαιμό μου. Αυτό το Ν, που είναι το αρχικό του ονόματός μου. Κι ούτε παραπέμπει στον νου, στη λογική, όπως ισχυρίζεται αυτή, ή «στις μεγάλες νίκες της ζωής μας», όπως μου είχε πει ο πατέρας όταν μου το χάρισε. Δεν ξέρω, βέβαια, γιατί συνεχίζω να το φοράω. Μάλλον από συνήθεια, αφού πολλές φορές έχω σκεφτεί να το βγάλω. Να απαλλαγώ από ένα τέτοιο κόσμημα. Μηδαμινής αξίας, που δίνει αφορμή σε όσους το παρα-

τηρούν –στον κάθε άσχετο, δηλαδή– για σχόλια, συμβουλές και τέτοια.

Τώρα έχω φορέσει τα ακουστικά μου. Απολαμβάνω την αγαπημένη μου μουσική. Αν και δεν έχω ηρεμήσει. Ε, αυτή δεν παίζεται με τις εξυπνάδες της! Θα μου τη δώσει και θα μαζέψω τα πράγματά μου και θα... Ε ναι, θα φύγω νωρίτερα. Το σκέφτομαι συχνά. Πολλές φορές όταν η κατάσταση γίνεται αφόρητη. Να πάω κάπου μακριά της. Να ηρεμήσουμε κι οι δυο μας από τους τσακωμούς. Να γλιτώσω κι απ' αυτή τη μούχλα που μας τυλίγει. Τόση μούχλα, κυριολεκτικά και μεταφορικά. «Δηλωτικά και συνυποδηλωτικά», όπως θα έλεγε και η κυρία Σοφία στο σχολείο μου.

Η κυρία Σοφία, το παραδέχομαι, προσπαθούσε να βοηθήσει όλους τους μαθητές της. Η γυναίκα προσπαθούσε να καταλάβει όλα αυτά τα περίεργα συναισθήματα που νιώθουμε εμείς οι νέοι. Ε ναι, καμία σχέση με τη μαμά μου, που την πιάνουν οι υστερίες της κάθε τόσο, που αρνείται να κάνει έστω κι ένα βήμα.

Ευτυχώς που δεν γνωρίζει για τη σχέση μου με τον Μάρκο, διαφορετικά ποιος την άντεχε... Θα με έπρηζε ακόμα περισσότερο. Αλλά και σήμερα το παράκανε. Ναι, φτάνουν ακόμη οι φωνές της στα αυτιά μου (σκέψου, φοράω και τα ακουστικά μου κι έχω τη μουσική δυνατά). Πολύ στην κοσμάρα της!

Άσε, ρε, την ακούω να λέει ότι είμαι «άθλια» και «άει στα κομμάτια, παλιόπαιδο» και ότι «πρέπει κάτι να γίνει». Καλά, εννοεί να πάμε σε μία ψυχολόγο ή σε κάποιον κοινωνιολόγο να μας βοηθήσει να τα βρούμε. Στις εκρήξεις του θυμού της, ευχαριστιέται να μιλά για ψυχολόγους και ειδικούς. Λες κι όλοι αυτοί θα μας χορηγήσουν θαυματουργά χάπια για να βρούμε τις ισορροπίες μας. Δηλαδή, εγώ τον εαυτό μου.

Μακάρι να υπήρχαν τέτοια χάπια. Είναι δυνατόν; Μπορεί στις επόμενες δεκαετίες να καταφέρουν οι επιστήμονες να φτιάξουν κάποιο μαγικό χάπι. Να βοηθά τους ανθρώπους

να βελτιώνουν τις σχέσεις τους. Ή, ακόμα καλύτερα, να δημιουργήσουν ένα φάρμακο για τους μεγάλους, έτσι ώστε να μπορούν να βλέπουν τα δικά τους λάθη. Να καταλαβαίνουν ή να συγχωρούν πιο εύκολα τους νέους ανθρώπους. Και να πιάσουν να είναι βαθιά νυχτωμένοι (κυρίως αυτό!).

Χθες, πάλι δεν άντεχα να την ακούω να πετάει μπηχτές. Σιδέρωνε τα ρούχα της και με κατηγορούσε που δεν είχα προσπαθήσει στο σχολείο να πάρω καλύτερους βαθμούς. Έλεγε ότι μου άρεσε να κάνω κοπάνες, να την πλακώνω στις δικαιολογίες και να την εκνευρίζω. Και ότι έχω μπλέξει με παλιοπαρέες, με επικίνδυνους τύπους. Και ότι πηγαίνω γυρεύοντας.

«Άντε ξεμπέρδευε, να πας στον δικό σου, να ησυχάσουμε λιγάκι. Και κοίτα μην ξεχάσεις να βάλεις μπόλικη αντιρυτιδική κάτω από το μείκαπ. Γιατί θα φαίνεσαι σαν γερασμένη φραγκόκοτα!» της πέταξα μπουχτισμένη.

Ρε, θύμωσε τόσο πολύ, που τόλμησε και σήκωσε το χέρι της απειλητικά. Κουνούσε το πουκάμισο που σιδέρωνε (αυτό το λευκό κοντομάνικο που φοράει συνέχεια – καλά, θα πρέπει να αρέσει πολύ στον δικό της) πέρα-δώθε και με έβριζε: «παλιοκόριτσο», «αχάριστη» κτλ. κτλ. Ανέβηκε το αίμα μου στο κεφάλι και γίναμε μαλλιά κουβάρια. Έγινε τέτοιο σκηνικό!

Στο τέλος ηρέμησε. Φοβήθηκε μη γίνουμε ρεζίλι στους δίπλα. Στο διπλανό γωνιακό διαμέρισμα, όπου μένει ο γείτονάς μας, ο κύριος της «φιλοσοφίας», με τη γυναίκα του. Αυτός που μας χάρισε τα βιβλία φιλοσοφίας. Άραγε να ενοχλούνται από τους καβγάδες μας; Μάλλον θα ντρέπονται να κάνουν παρατηρήσεις σε δυο γυναίκες μόνες. Πάλι καλά! Μου αρκούν οι δικές της γκρίνιες. Αρκούν και περισσεύουν...

